

«Agnostos Theos»

Gairebé sense saber com, els dies glaucs de gener han passat galopant entre nosaltres i ens han deixat exhausts i bocabadats. Les hores de llum es van estirant de mica en mica, com fils de plastilina sorgits d'un derelicta en un mar fred, i les notícies ens depassen, i ens obliguen a mobilitzar-nos constantment.

Fins i tot l'hivern oblida els seus freds propòsits i el temps es deslliura dels seus engranatges, girant a pinyó lliure.

Avui ja haurem posat el peu en un febrer que es prepara per córrer calendari avall, en una cursa esbojarrada per arribar a la primavera abans que ningú. Pràcticament sense avisar, les mimoses aviat començaran a florir a la vora dels camins i en els turons a prop del mar, i el vent acabarà d'escampar entre nosaltres les paraules que la història anava guardant escrupolosament per a il·lustrar els moments més decisius.

Els antics grecs guardaven sempre una oració important als «agnostos theos», als déus desconeguts que s'amagaven entre els viaranys d'un futur continuament ignorat.

Aquells déus amagats eren la darrera instància, com una mena de tribunal inapel·lable, que modificava les lleis a la seva conveniència i al qual tothom li devia obediència i vassallatge, molt per sobre de la voluntat majoritària de les veus expressades a l'àgora.

Avui, no sé per quina raó, m'ha vingut tot això al cap, entre els raigs d'aquesta llum de gener, sòlida i poderosa sota les branques nues dels arbres del parc de la Ciutadella. Mentre sentia ressonar a la ràdio les paraules del nou president del Parlament, he pensat en els grecs, sí, i en la seva democràcia, un invent fràgil que encara s'ha de perfeccionar molt, si hem de fer cas d'aquests tribunals que encara ens governen, en nom dels mateixos déus desconeguts de sempre.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/01/agnostos-theos/893515.html?utm_source=rss